

Teme: Grad Mali Lošinj

Kada vam je na moru toplo – oko srca

Povod mom dolasku u Mali Lošinj bila je proslava 25. rođendana Apoksiomena... Iz Lošinja mi nije bilo teško oti i.

Znate zašto? Jer ovakvi događaji nikada ne odu iz nas

Povod mom dolasku u Mali Lošinj bila je proslava 25. rođendana Apoksiomena... Iz Lošinja mi nije bilo teško oti i.

Znate zašto? Jer ovakvi događaji nikada ne odu iz nas. Raznolikost je drugo ime za ljepotu

hrvatske obale. Raznolikost obale i mjesta dinamično se izmjenjuje od Umaga do

Prevlake, pa iako ste stalno uz more i kamen, obale su uvijek nove i drukčije.

Na tu smo raznolikost navikli promatrajući je uglavnom u ljetnim haljinama,

kroz sunčane naočale, žmire i na suncu i probijaju se kao kap u rijeci

posjetitelja. A kako je na moru na primjer u ožujku? Ili travnju? Možda vam sunčane naočale tada ne trebaju, no

sunčete te ipak osjetiti. Ono najljepše, što grije ispod kože i u i na srcu. Foto: Rujana Bušić U Malom Lošinj bio sam u travnju. Ne

bih znala reći i koliko sam već puta bila u njemu, ali ovaj put bio je prvi. Ovaj

sam put upoznala Lošinj. Njegov mir. Njegove stanovnike koje kroz onu rijeku ne

razaznajemo, a uglavnom ih ušetnji u ljetnim mjesecima i nema, jer rade.

Travanj u Malom Lošinj bio je bio neotekivani dar prepun sunca. Foto: Rujana Bušić Do Malog Lošinja puta ima, no cesta je

nova i vožnja ugodna, bez gužve i kroz raznolike lošinjске vizure. Od Cresa preko Osora do Lošinja nemojte samo voziti. Bez obzira koje je vaše krajnje odredište, ne uskratite si šarm Cresa i dostojanstvo Osora. Ovaj put nastavljamo

do Malog Lošinja. Smještaj uz more, nevelik i otvoren u travnju, ne nudi samo smještaj. Nudi neopisivu količinu

osmjeha, razgovora, ljudskosti. Parkirala sam i poela paničariti zbog 30 kg teškog kofera. Bez vješalica. Nema lifta.

Ma kakva briga! Stvorio sečovjek koji je odnio kofer uz prikladne pošalice, koje sam zaslužila, a gospođina

repciji odmah mu je najavila dan kada kofer – treba spustiti. Bilo mi je malo neugodno priznajem, ali kofer nisam

mogla micati. Otišla sam do centra Malog Lošinja na prigodnu fešticu povodom početka Fešte lošinjске kuhinje.

Hrana, vino, glazba, ljudi, sve posloženo u kvadrat u središtu Lošinja, svi nasmijani nude sve što imaju. Srela sam

poznata lica s kojima sam se javila trećim poznatim licima, probala neka nova i neka stara vina i nakon svega sjela i

gledala, gledala... Nekako, sve je bilo tamo gdje treba biti. Foto: Rujana Bušić Pa i ja. Krenuh prema smještaju, sad

već premorena i uz želju da u miru i sama popijem čašu vina. Gospođina s

repcije i, kasnije u saznati, njezina prijateljica stoje na ulazu. Pitam za

čašu vina. Nemaju, ali me pozovu da idem s njima u obližnji restoran koji ima

vina. Ok!? Gospođina u vidim drugi put u manje od pola minute, a drugu vidim prvi

put. Ali, idem. Više nisam ni umorna. U restoranu sigurno mjesto za prijatelje

sa Škojima. I uz njihova, nađe se i jedno za mene. Sad već ima još troje ljudi

koje prvi put u životu vidim. No, oni mene kao da znaju iz nekih prošlih, nepostojećih

života. Količina radosti i opuštenosti koju je donijela većer s Lošinjanima

skupljenima sa svih strana svijeta, od Kanade do Bjelovara, neopisiva je.

Razgovora je bilo o svemu, od Apoksiomena do zidarskih radova. Gledala sam i

slušala i vjerujte mi, uživala u tim ljudima. Neki možda vještiji pisac uspio

bi vam sve do arati, ali ja sam sve pospremila tamo pod ono sunce i ne znam vam sve prepri ati. Pokušajte zamisliti ili najbolje – oti ite u travnju ili rujnu ili listopadu do Lošinja. Foto: Rujana Buši Drugi dan bio je prohladan, bez kiše, a ja sam se opremljena kišobranom uputila u kratku šetnju gradom. I sasvim slujnu ušla u jednu od niza trgovina koje prodaju hrvatske proizvode. I doživjela ve pomalo urbanu legendu o povezivanju zelene i plave Hrvatske u stvarnosti. Da, vjerujte mi, i ta stvarnost je bila prelijepa. Ušla sam u trgovinu, pogledom prešla preko polica i shvatila da je to doista trgovina sa samo hrvatskim proizvodima. I tu nastupa prodava ica za koju se ispostavilo da je i vlasnica trgovine. Provela me od prve do zadnje police, rekla re enicu o svakom proizvodu, ispri ala njihovu ideju i put otvaranja trgovine i na kraju me pitala što u degustirati. Gledala sam u gospo u potpuno zbunjena. Realno, gospo a je zasigurno iznimno ljubazna i ljeti, no ljeti ja nisam sama u trgovini u 9:30 ujutro. Ova nevelika trgovina doista je Hrvatska u malom, a to uklju uje i fantasti nu vlasnicu koja utjelovljuje sve što se o hrvatskom gostoprimstvu govori. Još je živo, ne brinite! Foto: Rujana Buši Sljede i dan bio je dan za mene i more. Plan se dugo kovao, kra i ili dulji put uz more, ho u li se izgubiti, ho u li izdržati, ve er prije u restoranu, sada ve poznata ekipa, vadila je karte, mape, iskustva iz bliže i dalje prošlosti, uglavnom, ja sam krenula duljim putem, onim od cca 12 km. I izdržala. Toliko ljepote u jednom danu ne znam zaslužuje li ovjek uop e. Nekako se uvijek preplašim kada mi je baš toliko lijepo. No, ja sam u toj ljepoti samo gost, prolaznik, promatra , ona postoji sa mnom ili bez mene, prije i poslije mene. A ja sam bila blagoslovljena s tih 4 sata hodanja uz lošinjsko more. Bila sam sama, ali ne usamljena. Nije mi bilo teško. Nije mi bilo hladno. Niti vru e. Nije mi bilo ništa. Bilo mi je sve. Sve najljepše. Foto: Rujana Buši Povod mom dolasku u Mali Lošinj bila je proslava 25. ro endana Apoksiomena. Na sve ovdje napisano treba, dakle, pridodati i sve napisano u lanku o zbivanjima tim povodom. Pri a time postaje nevjerojatnija. U Malom Lošinj razgovarala sam s jednim kapetanom, jednom umjetnicom, s radnikom, s vinarom, prodava icom, s ljudima koji su došli na otok prije 5 ili 25 godina i ostali. Ja sam ipak uz pomo ljubaznih ljudi otišla nakon sigurnog spuštanja kofera. Nije mi bilo teško oti i. Znao zašto? Jer ovakvi doga aji nikada ne odu iz nas. Povod mom dolasku u Mali Lošinj bila je proslava 25. ro endana Apoksiomena... Iz Lošinja mi nije bilo teško oti i. Znao zašto? Jer ovakvi doga aji nikada ne odu iz nas Raznolikost je drugo ime za ljepotu hrvatske obale. Raznolikost obale i mjesta dinami no se izmjenjuje od Umaga do Prevlake, pa iako ste stalno uz more i kamen, obale su uvijek nove i druk ije. Na tu smo raznolikost navikli promatraju i je uglavnom u ljetnim haljinama, kroz sun ane nao ale, žmire i na suncu i probijaju i se kao kap u rijeci posjetitelja. A kako je na moru na primjer u ožujku? Ili travnju? Možda vam sun ane nao ale tada ne trebaju, no sunce e te ipak osjetiti. Ono najljepše, što grije ispod kože i u i na srcu Foto: Rujana Buši U Malom Lošinj bila sam u travnju. Ne bih znala re i koliko sam ve puta bila u njemu, ali ovaj put bio je prvi. Ovaj sam put upoznala Lošinj. Njegov mir. Njegove stanovnike koje kroz onu rijeku ne razaznajemo, a uglavnom ih u šetnji u ljetnim mjesecima i nema, jer rade. Travanj u Malom Lošinj bio je bio neo ekivani dar prepun sunca. Foto: Rujana Buši Do Malog Lošinja puta ima, no cesta je nova i vožnja ugodna, bez gužve i kroz raznolike lošinjske vizure. Od Cresa preko Osora do Lošinja nemojte samo voziti. Bez obzira koje je vaše krajnje odredište, ne uskratite si šarm Cresa i dostojanstvo Osora. Ovaj put nastavljamo do Malog Lošinja. Smještaj uz more, nevelik i otvoren u travnju, ne nudi samo smještaj. Nudi neopisivu koli inu osmjeha, razgovora, ljudskosti. Parkirala sam i po ela pani ariti zbog 30 kg teškog kofera. Bez vješalica. Nema lifta. Ma kakva briga! Stvorio se ovjek koji je odnio kofer uz prikladne pošalice, koje sam zaslužila, a gospo a na

repciji odmah mu je najavila dan kada kofer – treba spustiti. Bilo mi je malo neugodno priznajem, ali kofer nisam mogla micati. Otišla sam do centra Malog Lošinja na prigodnu fešticu povodom početka Fešte lošinjske kuhinje. Hrana, vino, glazba, ljudi, sve posloženo u kvadrat u središtu Lošinja, svi nasmijani nude sve što imaju. Srela sam poznata lica s kojima sam se javila trećim poznatim licima, probala neka nova i neka stara vina i nakon svega sjela i gledala, gledala... Nekako, sve je bilo tamo gdje treba biti. Foto: Rujana Bušić Pa i ja. Krenuh prema smještaju, sad već premorena i uz želju da u miru i sama popijem čašu vina. Gospođa sa recepcije i, kasnije u saznati, njezina prijateljica stoje na ulazu. Pitam za čašu vina. Nemaju, ali me pozovu da idem s njima u obližnji restoran koji ima vina. Ok!? Gospođu u vidim drugi put u manje od pola minute, a drugu vidim prvi put. Ali, idem. Više nisam ni umorna. U restoranu sigurno mjesto za prijatelje sa Škojima. I uz njihova, nađem se i jedno za mene. Sad već ima još troje ljudi koje prvi put u životu vidim. No, oni mene kao da znaju iz nekih prošlih, nepostojećih života. Količina radosti i opuštenosti koju je donijela većer s Lošinjanima skupljenima sa svih strana svijeta, od Kanade do Bjelovara, neopisiva je. Razgovora je bilo o svemu, od Apoksiomena do zidarskih radova. Gledala sam i slušala i vjerujte mi, uživala u tim ljudima. Neki možda vještiji pisac uspio bi vam sve dočarati, ali ja sam sve pospremila tamo pod ono sunce i ne znam vam sve prepričati. Pokušajte zamisliti ili najbolje – otiđite u travnju ili rujnu ili listopadu do Lošinja. Foto: Rujana Bušić Drugi dan bio je prohladan, bez kiše, a ja sam se opremljena kišobranom uputila u kratku šetnju gradom. I sasvim slučajnu ušla u jednu od niza trgovina koje prodaju hrvatske proizvode. I doživjela već pomalo urbanu legendu o povezivanju zelene i plave Hrvatske u stvarnosti. Da, vjerujte mi, i ta stvarnost je bila prelijepa. Ušla sam u trgovinu, pogledom prešla preko policica i shvatila da je to doista trgovina sa samo hrvatskim proizvodima. I tu nastupa prodavačica za koju se ispostavilo da je i vlasnica trgovine. Provela me od prve do zadnje police, rekla rečenicu o svakom proizvodu, ispričala njihovu ideju i put otvaranja trgovine i na kraju me pitala što ću degustirati. Gledala sam u gospođu potpuno zbunjena. Realno, gospođa je zasigurno iznimno ljubazna i ljetni, no ljetni ja nisam sama u trgovini u 9:30 ujutro. Ova nevelika trgovina doista je Hrvatska u malom, a to uključuje i fantastičnu vlasnicu koja utjelovljuje sve što se o hrvatskom gostoprimstvu govori. Još je živo, ne brinite! Foto: Rujana Bušić Sljedeći dan bio je dan za mene i more. Plan se dugo kovao, kraći ili dulji put uz more, hoću li se izgubiti, hoću li izdržati, većer prije u restoranu, sada već poznata ekipa, vadila je karte, mape, iskustva iz bliže i dalje prošlosti, uglavnom, ja sam krenula duljim putem, onim od cca 12 km. I izdržala. Toliko ljepote u jednom danu ne znam zaslužuje li uvijek uopće. Nekako se uvijek preplašim kada mi je baš toliko lijepo. No, ja sam u toj ljepoti samo gost, prolaznik, promatrač, ona postoji sa mnom ili bez mene, prije i poslije mene. A ja sam bila blagoslovljena s tih 4 sata hodanja uz lošinjsko more. Bila sam sama, ali ne usamljena. Nije mi bilo teško. Nije mi bilo hladno. Niti vruće. Nije mi bilo ništa. Bilo mi je sve. Sve najljepše. Foto: Rujana Bušić Povod mom dolasku u Mali Lošinj bila je proslava 25. rođendana Apoksiomena. Na sve ovdje napisano treba, dakle, pridodati i sve napisano u linku o zbivanjima tim povodom. Priča time postaje nevjerojatnija. U Malom Lošinju razgovarala sam s jednim kapetanom, jednom umjetnicom, s radnikom, s vinarom, prodavačicom, s ljudima koji su došli na otok prije 5 ili 25 godina i ostali. Ja sam ipak uz pomoć ljubaznih ljudi otišla nakon sigurnog spuštanja kofera. Nije mi bilo teško otići. Znae zašto? Jer ovakvi događaji nikada ne odu iz nas.

KLJU NE RIJE I:

AUTOR:
Rujana Buši